

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 24/2013
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Нате Месаровић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђеног Срећка Милановића и др, због кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца осуђеног Срећка Милановића, адвоката С.К., браниоца осуђених Паје Јурића, Славице Јурић и Стевана Стевановића, адвоката Б.К., браниоца осуђеног Богдана Марковића, адвоката С.К. и браниоца осуђеног Сенише Сувајџића, адвоката М.Ч., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организоване криминал К-По1 бр.114/2010 од 23.05.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1По1 12/12 од 03.12.2012. године, у седници већа одржаној 26.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Богдана Марковића и Сенише Сувајџића, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организоване криминал К-По1 бр.114/2010 од 23.05.2011. године и Апелационог суда у Београду Кж1По1 12/12 од 03.12.2012. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду - Посебно одељење за организоване криминал К-По1 бр.114/2010 од 23.05.2011. године, у ставу I поред осталих, оглашени су кривим:

-окривљени Срећко Милановић због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од седам месеци и због кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године и новчана казна у износу од 4.000.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и

четири месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 13.09.2007. до 23.12.2008. године и новчану казну од 4.000.000,00 динара; коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ако то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљени Паја Јурић због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци и због кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од четири године и шест месеци и новчана казна у износу од 5.000.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2007. до 16.04.2010. године и на новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ако то не учини, иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљена Славица Јурић због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које кривично дело јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и због кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које дело јој је утврђена казна затвора у трајању од две године и новчана казна у износу од 1.000.000,00 динара, па је осуђена на јединствену казну затвора у трајању од две године и један месец, у коју казну се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2007. до 28.10.2008. године и на новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара коју је окривљена дужна да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ако то не учини, казна ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљени Стеван Стевановић због кривичног дела злочиначког удруживања из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци и због кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од четири године и шест месеци и новчана казна у износу од 5.000.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 13.09.2007. до 18.12.2009. године и новчану казну од 5.000.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ако то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљени Сিনিша Сувајдић због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које дело му је

утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и због извршења кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од три године и новчана казна у износу од 3.000.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и четири месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 15.05.2007. до 24.05.2007. године и новчану казну у износу од 3.000.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ако то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљени Богдан Марковић због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од десет месеци и због извршења кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од четири године и шест месеци и новчана казна у износу од 5.000.000,00 динара па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у екстрадиционом притвору од 29.10.2010. до 17.01.2011. године као и време проведено у притвору од 17.01.2011. године па до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној одлуци, и на новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено је да ако то не учини новчана казна ће се заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године.

Истом пресудом у ставу I на основу одредбе члана 87. КЗ према окривљенима, између осталих, Паји Јурићу, Стевану Стевановићу, Славици Јурић, Срећку Милановићу, Синишу Сувајцићу изречена је мера безбедности одузимања предмета и то сви мобилни телефони који су им одузети и ближе означени у потврдама о одузетим предметима који се налазе у списима предмета, као и одузете картице уз те телефоне, а на основу одредбе члана 230. став 3. КЗ од окривљених Паје Јурића, Богдана Марковића, Срећка Милановића и Синише Сувајцића одузете су све цигарете које су им одузете и ближе означене у потврдама о одузетим предметима, имајући у виду и потврду о одузетим предметима од Х.М. и М.В. које се налазе у списима предмета.

На основу одредбе члана 91. и 92. став 1. КЗ и члана 513. ст. 1. и 2. и члана 515. ЗКП одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела и то између осталих: од окривљеног Марковић Богдана новац у износу од ... евра, од окривљеног Стевана Стевановића новац у износу од ... евра, а од окривљеног Синише Сувајцића новац у износу од ... евра.

Наведеном пресудом у ставу I обавезани су окривљени Антон Станај, Паја Јурић, Стеван Стевановић, Славица Јурић, Ерик Карачоњи, Богдан Марковић, Хајровић Решад, Милановић Срећко, Вујевић Жељко, Павловић

Славиша, Сувајџић Синиша, Латковић Зоран, Оливер Марковић, Јухас Иван и Адмир Калач да солидарно плате износ од 933.010.274,43 динара, а на име преосталог дела прибављене имовинске користи стечене извршењем кривичног дела, у корист буџетских средстава Републике Србије у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Истом пресудом у ставу I на основу одредбе чланова 193, 194. и 196. ЗКП обавезани су окривљени да у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења плате трошкове кривичног поступка за које је одређено да ће висину суд утврдити посебним решењем, а да у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења плате на име паушала и то између осталих: окривљени Паја Јурић, Стеван Стевановић и Богдан Марковић износе од по 100.000,00 динара, окривљени Срећко Милановић и Синиша Сувајџић износе од по 50.000,00 динара, а окривљена Славица Јурић износ од 30.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду КжIПоI 12/12 од 03.12.2012. године у ставу I одбијена је жалба Тужиоца за организовани криминал, бранилаца окривљених Биљане Пуповац, Предрага Марковића, Миљана Булатовића, Жељка Саулића, Предрага Ђулибрка и окривљеног Хушчик Јожефа, и првостепена пресуда у односу на ове окривљене и окривљене Садрију Хајдиновића, Милана Јовановића, Драгишу Видојевића, Дејана Бошковића и Владимира Брајовића потврђена, осим у делу одлуке о трошковима.

У ставу II наведене пресуде преиначена је првостепена пресуда и то ставу II/1 усвајањем жалби бранилаца, поред осталих, окривљених Јурић Паје, Јурић Славице, Стевановић Стевана, Марковић Богдана, Срећка Милановића и Синише Сувајџића тако што је Апелациони суд према овим окривљенима, поред осталих, на основу члана 422. тачка 3. ЗКП, одбио оптужбу да су извршили кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 2. у вези става 1. КЗ ("Службени гласник РС", број 85/05).

У ставу II/2 исте пресуде усвајањем жалби бранилаца између осталих, окривљених Јурић Славице, и по службеној дужности у односу на окривљене Јурић Пају, Стевановић Стевана, Богдана Марковића, Срећка Милановића и Синишу Сувајџића преиначена је првостепена пресуда у погледу одлуке о кривичним санкцијама, тако што је Апелациони суд задржавајући као правилно утврђене казне затвора и новчане казне због извршења кривичног дела кријумчарење из члана 230. став 2. у вези става 1. КЗ за које су оглашени кривим осудио:

-окривљеног Јурић Пају на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2007. до 16.04.2010. године и новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљеног Стевановић Стевана на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 13.09.2007. до 18.12.2009. године и новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана по правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљену Јурић Славицу на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору почев од 13.09.2007. до 28.10.2008. године и новчану казну у износу од 1.000.000,00 динара коју је дужна да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљеног Марковић Богдана на казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у екстрадиционом притвору почев од 29.10.2010. до 17.01.2011. године и од 17.01.2011. до 22.12.2011. године и новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године;

-окривљеног Срећка Милановића на казну затвора у трајању од 3 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.09.2007. до 23.12.2008. године и новчану казну у износу од 4.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године и

-окривљеног Сувајџић Синишу на казну затвора у трајању од 3 године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.05.2007. до 24.05.2007. године и новчану казну у износу од 3.000.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одређено да уколико исту не плати у остављеном року иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће суд за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од једне године.

Наведеном пресудом у ставу II/3 усвајањем жалби бранилаца окривљених Паје Јурића, Славице Јурић и Стевана Стевановића и по службеној дужности у односу на окривљене Богдана Марковића, Срећка Милановића и Синишу Сувајџића, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о паушалу, тако што је Апелациони суд у Београду окривљене Богдана Марковића, Срећка Милановића, Сувајџић Синишу обавезао да на име паушала у корист буџетских средстава суда уплате износе од по 20.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде док су у преосталом делу жалбе бранилаца ових окривљених између осталих, одбијене као неосноване.

Истом пресудом у ставу III усвајањем жалби бранилаца окривљених Паје Јурића, Стевана Стевановића и Славице Јурић, укинута је решење о трошковима кривичног поступка, осим трошкова паушала, садржано у пресуди Вишег суда у Београду Посебног одељења К.ПоI бр.114/10 од 23.05.2011. године и у том делу списи предмета су враћени првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против напред наведене првостепене правноснажне пресуде и другостепене пресуде у ставу II/2 и II/3 захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац осуђеног Сређка Милановића, адвокат С.К., због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и делимично укине првостепену пресуду у делу који се односи на тачке II/2 и II/3 другостепене пресуде као и другостепену пресуду у оспораваном делу и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине ако до извршења дође до момента одлучивања о овом предлогу;

-бранилац осуђених Паје Јурића, Славице Јурић и Стевана Стевановића, адвокат Б.К., због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП и члана 441. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и делимично укине првостепену пресуду у делу који се односи на тачке II/2 и II/3 пресуде Апелационог суда, као и другостепену пресуду у оспораваном делу и да предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП обзиром на садржај захтева одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи, односно прекине ако до извршења дође до момента одлучивања о овом предлогу;

-бранилац осуђеног Богдана Марковића, адвокат С.К., због повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП из члана 439. тачка 3. ЗКП и повреде одредбе члана 63. КЗ са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и делимично укине првостепену пресуду у делу који се односи на тачке II/2 и II/3 другостепене пресуде Апелационог суда у оспораваном делу и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, а да у смислу члана 488. став 3. ЗКП с обзиром на садржај захтева одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи односно прекине, ако до извршења дође до момента одлучивања о овом предлогу;

-бранилац осуђеног Синеше Сувајџића, адвокат М.Ч., против првостепене и другостепене пресуде због тога што се побијане пресуде заснивају на доказима којима се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати (чиме се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП), због одлуке о одузимању имовинске користи (чиме се указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП), због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и због тога што у првостепеној пресуди казна није индивидуализована, а приликом одмеравања казне у обзир су узимане и брисане осуде, (чиме се указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП), и из разлога

што Апелациони суд није одговорио на све наводе жалбе у погледу утврђеног чињеничног стања. Бранилац осуђеног Синише Сувајџића предложио је да Врховни касациони суд укине у целини првостепену одлуку и одлуку донету у поступку по редовном правном леку и да предмет врати на суђење првостепеном суду с тим да се нареди да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да у целини преиначи првостепену одлуку и одлуку донету по поступку по редовном правном леку и Синиши Сувајџићу донесе ослобађајућу пресуду, јер нема доказа да је извршио кривично дело кријумчарења.

Разматрајући захтеве за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Синише Сувајџића и Богдана Марковића на седници већа одржаној сходно одредбама члана 486. и 487. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да су захтеви изјављени од овлашћених лица, благовремени и дозвољени.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је рамотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода у захтевима нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Синише Сувајџића и Богдана Марковића су неосновани.

Одредбом члана 604. ЗКП прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика, оцењивати по одредбама Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Неосновани су наводи бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Синише Сувајџића и Богдана Марковића у поднетим захтевима за заштиту законитости којима се правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, којима се указује да се пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама овог законика не могу заснивати.

Захтевима бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Синише Сувајџића и Богдана Марковића указује се да су аудио записи снимљених телефонских разговора и оптички снимци, докази који су прибављени супротно члану 232. ЗКП, и као такви представљају незаконити доказ. Наиме, у захтевима се наводи да је мера надзора и снимања телефонских и других комуникација и оптичко снимање у конкретном случају примењена за кривично дело кријумчарење из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, за које дело није била прописана могућност њене примене, а иста је примењена и супротно прописаном услови, да се ова мера може

применити само на дела која су већ извршена, а не ако се сумња да се кривично дело припрема. У захтевима се даље наводи да се члан 232. ЗКП не може доводити у везу са чланом 504љ ЗКП, јер члан 504љ ЗКП не проширује могућност примене наведене мере за сва кривична дела која надлежни тужилац оквалификује као дела са елементом организованог криминала.

У захтевима за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића и Богдана Марковића наводи се и да истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду није био надлежан за доношење наредбе о примени мера надзора и снимања телефонских и других комуникација и оптичких снимања, јер је једино Републички јавни тужилац био овлашћен да заснује стварну надлежност за дело са елементима организованог криминала, и то тако, што би тада Специјалном тужиоцу поверио надлежност или на њега пренео надлежност, а што је Републички јавни тужилац учинио тек 14.09.2007. године. Из наведеног произилази, да до тог датума истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду није био надлежан за такво поступање.

У вези са напред изнетим наводима бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Синише Сувајџића и Богдана Марковића, Врховни касациони суд је нашао да су исти неосновани, те да су транскрипти снимљених телефонских разговора као и видео записи оптичких снимања осуђених прибављени у складу са одредбама члана 232. ("Службени лист СРЈ", број 70 од 28.12.2001. године, "Службени гласник РС", број 85 од 06.10.2005. године) и члана 504љ став 1. ЗКП ("Службени лист СРЈ", број 68 од 19.12.2002. године).

Чланом 232. став 1. тачка 3. ЗКП ("Службени лист СРЈ", број 70 од 28.12.2001. године, "Службени гласник РС", број 85 од 06.10.2005. године), који је важио у време извршења предметних кривичних дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, прописано је да: "Истражни судија, на писмени образложени предлог јавног тужиоца може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања лица за која постоје основи сумње да су сама или са другим извршила кривична дела ... са елементима организованог криминала - фалсификовање и "прање" новца, неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога, недозвољена трговина оружјем, муницијом или експлозивним материјама, трговине људима, давање и примање мита, изнуде и отмице."

Чланом 504љ став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени лист СРЈ", број 68 од 19.12.2002. године), који је важио у време извршења предметних кривичних дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, прописано је да: "Истражни судија, на захтев јавног тужиоца, може према лицу за које постоји основана сумња да само или заједно са другим лицима припрема кривично дело организованог криминала, поред мера из члана 232. и 234. овог Законика, да одобри и примену мера: пружање симулованих пословних услуга, склапање симулованих правних послова и ангажовање прикривених иследника, ако се кривично дело организованог криминала на други

начин не би могло открити, доказати или спречити, или би то било повезано са знатним тешкоћама."

Према стању у списима предмета мере надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања, окривљенима у овом кривичном поступку одређене су наредбама истражног судије Посебног одељења Окружног суда у Београду: Кри.Пов.П.бр.48/07 од 29.01.2007. године, Кри.Пов.П.бр.486/07 од 05.06.2007. године, Кри. Пов. П. бр.89/07 од 19.02.2007. године, Кри. Пов. П.бр.133/07 од 12.03.2007. године, Кри. Пов. П. бр.140/07 од 15.03.2007. године, Кри. Пов. П. бр. 286/07 од 04.04.2007. године, Кри. Пов. П. бр.437/07 од 23.05.2007. године, Кри. Пов. П. бр.107/07 од 28.02.2007. године и 117/07 од 06.03.2007. године и Кри. Пов. П. бр.289/07 од 05.04.2007. године. Наведене наредбе донео је истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду на основу одредбе члана 232. и члана 504љ ЗКП, због постојања основа сумње да су осумњичени, између осталих, Срећко Милановић, Паја Јурић, Славица Јурић, Стеван Стевановић, Сениша Сувајцић и Богдан Марковић извршили кривична дела са елементима организованог криминала, кријумчарење из члана 230. КЗ, пореске утаје из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, кривично дело из члана 359. став 4. у вези става 1. КЗ, примање мита из члана 367. став 4. у вези става 1. КЗ и кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ. Наведене мере истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду донео је на предлог Специјалног тужилаштва ОЈТ у Београду.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд налази да су наредбе за надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања окривљених донете по наредбама надлежних органа – истражног судије Посебног одељења, Окружног суда у Београду, на основу предлога надлежног јавног тужиоца - Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду, у смислу одредаба члана 232. став 1. тачка 3. и члана 504љ став 1. ЗКП, те да су транскрипти сачињени на основу истих наредби, прибављени у складу са Закоником о кривичном поступку и да се првостепена и другостепена пресуда не заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Ово стога што по налажењу Врховног касационог суда члан 504љ став 1. ЗКП као посебна одредба (док је члан 232. ЗКП општа одредба), прописује да се према лицу за које постоји основана сумња ... да само или заједно са другим лицима припрема кривична дела организованог криминала ..." поред мера из члана 232. и 234. овог законика, дакле и поред мера надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникације и др ... могу применити и мере ... пружање симулованих пословних услуга, склапање симулованих правних послова и ангажовање прикривених истражника. Тиме се по налажењу овога суда чланом 504љ ЗКП проширује поље примене за било које кривично дело организованог криминала које се припрема и то у погледу мера које стоје на располагању истражном судији Посебног одељења, тако да истражни судија поред мере из члана 232. и 234. ЗКП може одредити примену ових "додатних мера".

Врховни касациони суд налази су окривљени Срећко Милановић, Паја Јурић, Славица Јурић, Стеван Стевановић, Богдан Марковић и Сениша Сувајџић били добро повезани у циљу вршења кривичних дела између осталих и кривичног дела кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. КЗ за које су оглашени кривим и да су одређено време функционисали у том циљу, и пре започињања тонског снимања, па је у време доношења наредби на основу члана 232. и 504љ ЗКП, кривично дело кријумчарења из члана 230. КЗ испуњивало све услове прописане чланом 504љ ЗКП, да се и у односу на њега донесе наредба о примени мера, јер је имао елементе организованог криминала и јер је члан 504љ ЗКП проширивао поље примене члана 232. ЗКП како у погледу примене мера на кривична дела која се припремају, тако и у погледу мера које се могу одредити. Наведеним наредбама била су обухваћена и друга кривична дела за која су постојали основи сумње да се врше, од којих су нека била и обухваћена чланом 232. ЗКП, а окривљени су првостепеном пресудом били оглашени кривим због извршења кривичног дела злочиначког удруживања из члана 346. став 2. ЗКП за које је у даљем току поступка оптужба одбијена због застарелости кривичног гоњења, па се чињеница да је у конкретном случају кривично дело кријумчарења из члана 230. КЗ дело са елементима организованог криминала, ничим не доводи у сумњу. Из наведених разлога аудио записи телефонских разговора и оптичка снимања који су прибављени на основу наведених наредби нису докази прибављени на незаконит начин, нити су пресуде засноване на оваквим доказима обухваћене повредом закона из члана 438. став 2. у вези става 1. КЗ.

По налажењу Врховног касационог суда неосновани су наводи захтева бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића и Богдана Марковића да истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду није био надлежан за доношење наредбе о примени мера надзора и снимања телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима и оптичка снимања. Наиме, у складу са одредбом члана 232. и члана 504љ ЗКП наведене наредбе донео је истражни судија Посебног одељења Окружног суда у Београду, на предлог Специјалног тужиоца ОЈТ у Београду који је био овлашћен да такав предлог стави, у складу са Законом о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала ("Службени гласник РС", бр.42/02 ... 61/05), у преткривичном поступку, па су по налажењу Врховног касационог суда наведене наредбе донете од стране надлежног истражног судије на предлог овлашћеног предлагача.

У захтевима браниоца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића и Богдана Марковића указује се на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП која је учињена на тај начин што је првостепени суд прихватајући методологију обрачуна висине вредности робе за коју нису обрачунати и плаћени јавни приходи и износе неплаћених јавних прихода, из основног налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Д.З. од 07.03.2008. године, сам обрачунао вредност цигарета и висину штете за буџет РС, као и висину противправне имовинске користи и засновао своју пресуду на тако изведеном доказу, док је допунски налаз и мишљење истог вештака од 21.06.2009. године одбацио, а чиме је повредио члан 113. став 1. и члан 124. ЗКП. Наведену повреду, према наводима захтева, је учинио и

другостепени суд заузимајући став да је овако изведени доказ законит. На повреду закона учињену на напред наведени начин у побијаним пресудама указује и бранилац осуђеног Синише Сувајџића.

Из списка предмета произилази да је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке Д.З. од 07.03.2008. године, у делу који се тиче начина утврђивања вредности појединих врста цигарета, начина обрачуна царинских и пореских дажбина и анализе документације везане за промет цигарета, а у складу са изведеним доказима у току овог кривичног поступка и утврђеним чињеничним стањем у погледу количине цигарета, утврдио вредност кријумчарених цигарета, односно висину неплаћених јавних прихода, и штете настале за буџет РС, а није прихватио допунски налаз и мишљење истог вештака од 21.06.2010. године.

Имајући у виду да је током овог кривичног поступка оценом изведених доказа појединачно и у међусобној повезаности несумњиво утврђена количина цигарета која је прешла из Републике Црне Горе у Републику Србију, и да је та количина цигарета ближе описана у изреци првостепене пресуде, по налажењу Врховног касационог суда допунски налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке Д.З. од 21.06.2010. године, који је базиран само на књиговодствено рачуноводственој документацији, од стране првостепеног суда није могао бити прихваћен, јер није у складу са утврђеним чињеничним стањем, у погледу количине цигарета која је предмет кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим. Надаље, по налажењу овога суда будући да је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака економско-финансијске струке од 07.03.2008. године у делу који се тиче стручних знања, и да је на основу тога и утврђеног чињеничног стања могао да утврди висину неплаћених јавних прихода и штете за буџет РС, одређивање новог вештачења од стране првостепеног суда није било нужно, па су наводи захтева бранилаца осуђених којима се указује на повреду члана 113. став 1. и 124. ЗКП и повреду закона из члана 438. став 2. у вези става 1. ЗКП у првостепеној и другостепеној пресуди, неосновани.

У захтевима за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића и Богдана Марковића указује се и на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП наводима да се побијане пресуде заснивају на документацији предузећа, која је на страном језику и није преведена на српски, а чиме је повређен члан 11. став 1. и 2. ЗКП, обзиром да се сви докази у овом кривичном поступку, односе на све окривљене имајући у виду да су окривљени оглашени кривим да су кривично дело извршили у саизвршилаштву.

Врховни касациони суд овакве наводе захтева за заштиту законитости бранилаца осуђених оцењује као неосноване, с обзиром да из списка предмета произилази да је комплетна писмена документација на енглеском језику преведена на српски језик, у складу са чланом 11. став 1. и 2. ЗКП, од стране судског тумача за енглески језик М.А., и да је као таква на матерњем језику или језику којим се окривљени служе, током овог кривичног поступка била доступна одбрани.

По налажењу Врховног касационог суда неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца осуђених Паје Јурића, Славице Јурић и Стевана Стевановића којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, наводима да су током овог кривичног поступка презентоване фотографије пронађених цигарета на којима се те цигарете и не виде, и да је суд своју одлуку засновао на личним подацима који нису одузети од окривљеног Богдана Марковића, већ од В.Г. (19 нумерисаних папирића) из којих се не може са сигурношћу утврдити ко их је писао, година када су написани и не може се утврдити да ли се односе на предмет оптужбе, а чиме су првостепени и другостепени суд повредили члан 18. став 3, члан 16. и члан 84. ЗКП.

Наиме из списка предмета произилази да је В.Г. у свом исказу потврдила да је од сина окривљеног Богдана Марковића примила кесицу са папирима, и да је иста одузета од ове сведокиње по потврди о одузетим предметима, па по налажењу Врховног касационог суда, на овај начин изведен доказ није у супротности са законом и не стоји повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 16. и 84. ЗКП на коју се на наведени начин указује. Што се тиче презентоване фотодокументације, како се то наводи у захтеву браниоца осуђеног Богдана Марковића, очигледно је да би, с обзиром на друге доказе у односу на овог окривљеног и без тих доказа била донета иста пресуда, па по налажењу овога суда извођењем оваквог доказа није учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

У захтевима за заштиту законитости бранилаца осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића, Богдана Марковића и Сенише Сувајцића указује се и на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП у побијаним пресудама, наводима да суд није на законити начин утврдио висину неплаћених јавних прихода, који се износ сматра износом прибављене имовинске користи стечене кривичним делом, те да је одлуком о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела повређен закон на штету ових осуђених. У захтеву бранилаца осуђених се наводи да су осуђени обавезани да солидарно плате укупан износ имовинске користи прибављене од кривичног дела, а да допринос у извршењу кривичног дела свих осуђених није исти, нити је иста имовинска корист коју су стекли, и да сваки окривљени може одговорати само у границама свог умишљаја. Браниоци осуђених Срећка Милановића, Паје Јурића, Славице Јурић, Стевана Стевановића и Богдана Марковића су навели и да је на наведени начин повређен члан 17. ЗКП, посебно што је првостепеном пресудом одбијена оптужба због извршења кривичног дела злочиначко удруживање из члана 359. став 2. у вези става 1. КЗ у односу на ове осуђене, а да износ штете причињене буџету РС због неплаћених јавних прихода није могао бити изједначен са имовинском користи.

По налажењу Врховног касационог суда овакви наводи захтева за заштиту законитости бранилаца осуђених су неосновани. Наиме, осуђени Срећко Милановић, Паја Јурић, Славица Јурић, Стеван Стевановић, Богдан Марковић и Сениша Сувајцић оглашени су кривим да су кривично дело кријумчарења из члана 230. став 2. у вези става 1. КЗ извршили у саизвршилаштву, током поступка је доказано да је свако од њих својим радњама битно допринео извршењу кривичних дела, па по налажењу Врховног касационог суда, првостепени и

другостепени суд нису учинили повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, тиме што су осуђене солидарно обавезали да накнаде имовинску корист проистеклу из кривичног дела, без обзира што је у односу на кривично дело злочиначко удруживање из члана 346. став 2. ЗКП за које су првостепеном пресудом оглашени кривим, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Надаље, по налажењу Врховног касационог суда износ одузете имовинске користи проистекле из кривичног дела, који су осуђени обавезани солидарно да накнаде и то умањен за износ новца који је пронађен код неких од окривљених представља штету коју је претрпео буџет Републике Србије противправним понашањем осуђених, па су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца осуђених којима се указује на повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, неосновани.

Бранилац осуђеног Синише Сувајџића у свом захтеву за заштиту законитости указује да новчана казна изречена овом осуђеном није индивидуализована, из чега прозилази да се указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у наводе захтева за заштиту законитости: браниоца осуђеног Синише Сувајџића којима се указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП да изрека првостепене пресуде није јасна, да је противречна разлозима, да образложење не садржи разлоге у погледу тога да је износ од 920 еура одузет од овог осуђеног проистекао из извршења кривичног дела, као ни наводе захтева браниоца осуђеног Богдана Марковића да у другостепеној пресуди овом осуђеном у јединствену казну затвора није правилно урачунато време које је провео у притвору, обзиром да се оваквим наводима указује на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2. и 439. став 4. ЗКП као и на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, које не представљају законске разлоге у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих би окривљени као овлашћено лице могао поднети захтев за заштиту законитости.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у наводе захтева за заштиту законитости браниоца осуђеног Синише Сувајџића којима се указује да се другостепени суд није упуштао у жалбене наводе да је првостепени суд базирао кривицу овог окривљеног на транскриптима телефонских разговора који су садржали у свакодневном говору уобичајене речи, као ни у жалбене наводе да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање у погледу места где је окривљени продавао цигарете, обзиром да се наведено тиче оцене доказа и правилности утврђеног чињеничног стања у правноснажним пресудама и не представља законски разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар - саветник
Татјана Миленковић, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.